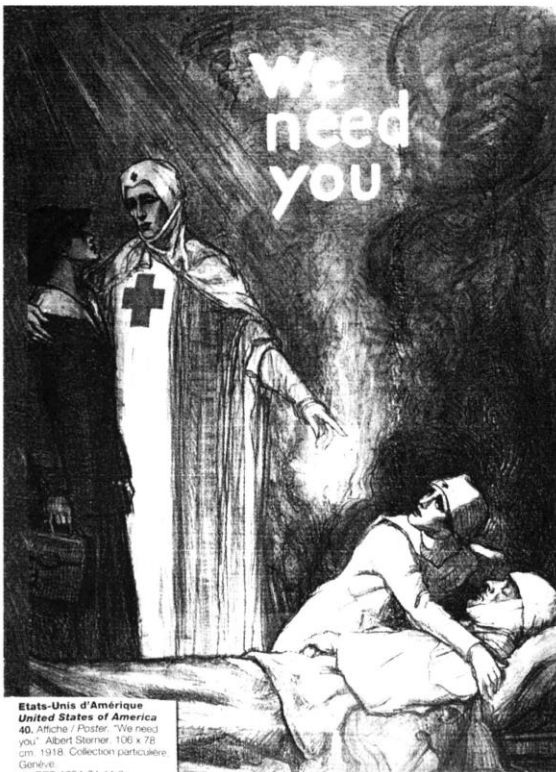

ŽIVOT NIJE ŽIVJETI NEGO BITI ZDRAV

žene čine 85% u svim zemljama svijeta. Sestrinstvo je posvuda ženski posao i dijeli sve karakteristike ženskih zanimanja - niska plaća, niski status, ponižavajući tretman, nedostatak priznanja, loši uvjeti rada, slabi izgledi za napredovanje i nedovoljno obrazovanje.

Prema izvještaju UN žene čine polovicu svijeta, odraduju dvije trećine radnih sati, ostvaruju desetinu svjetskog dohotka, a posjeduju manje od 1% svjetskog vlasništva. Iz čega je lako zaključiti da su diskriminirane - zbog pomanjkanja moći i spola (jer ne zaboravimo sestre kao i mnoge žene primorane su raditi u dvostrukim smjenama, a isto tako moraju biti i supruge i majke i domaćice sa punim radnim vremenom). Prisetimo se - ovo je GODINA ŽENE - ali jaderno je uređen taj svijet kad ženi daje godinu, a ne partnerstvo u životu. Krajnje je vrijeme da se žene, medicinske sestre konačno počmu boriti za sebe, za znanje, za osvještenost, ponos, sigurnost, slobodu. A sloboda ne postoji ako je individuum u svojoj sredini ne ostvaruje. Žena treba izboriti novo mjesto, ostvariti sebe mijenjajući i sebe i društvo. A stupanj kultiviranosti nekog društva vidi se u njegovom odnosu spram žene. Tu je i sestrinstvo sa novom ulogom. To ne može više biti samo puko služenje nekoj drugoj profesiji već promicanje pravnog, političkog, gospodarskog, obrazovnog i profesionalnog položaja žene i sestre. To mora biti obavještanje, podržavanje i briga za pacijente i zajednicu. Sestrinstvo treba prilagoditi potrebama ljudskog zdravlja a ne zdravstvenog sustava. Sestra mora biti dobro obrazovana "profesionalka" čiji je doprinos zdravstvenoj zaštiti poštovan od svih suradnika i koja je ravnopravan partner

A da bismo bili zdravi tu su uvijek medicinske sestre. Kad je početkom krinskog rata engleskinja Florece Nightingale napustila prednost svog aristokratskog položaja organiziravši permanentnu brigu za ranjene nije ni slutila da će njeno čovjekoljublje dobiti današnji oblik skrbi za bolesne i ranjene u duši i tijelo. Podsjetimo se: medicinske sestre su danas svuda i svagdje, na svim meridijanima i paralelama, u svim sustavima one koje pružaju njegu, vještinu, znanje, sućut i nadu bolesnima, u ratu i miru. Nažalost, danas više u ratu i na ovim našim prostorima. U našem svetom Domovinskom ratu one su, uz hrabre dragovoljce bile prve koje su se susrele sa svim užasima nehumanosti, boli i patnje, nesebično i hrabro dale su sebe, svoju vještinu i znanje za spas onima kojima je to bilo potrebno. Hrabre, izdržljive sestre Vukovara, Pakraca, Siska, Broda, Splita, svih zdravstvenih ustanova diljem Hrvatske, nisu pitale koliko i kako će raditi svoj posao. Radeći u nezamislivim uvjetima izdržale su sve kušnje zadataka postavljenih pred njih, često puta i same izgubivši i zdravlje i život. Nadamo se i molimo - mir i spokoj je na pomolu. Invalidi Domovinskog rata, stari, nemoćni, bolesni sigurno ne zaboravljaju brigu i riječ utjehe i nade medicinske sestre. Ali, izgleda da društvo i država to, ipak, zaboravljaju. Nažalost, neadekvatno plaćene, ponižavajuće tretirane mnoge bježe iz tog humanog zvanja. Ali, to nije slučaj samo u nas. U Europi sestre broje pet milijuna osoba poznate su pod različitim nazivima i imaju različite funkcije i uloge - ali one su kičma zdravstvene službe svake države. Razlika usprkos tih pet milijuna djelatnica suočava se sa gotovo istovjetnim problemima koji proizlaze iz njihovog niskog društvenog položaja i diskriminacije. U sestrijskoj radnoj snazi

u zdravstvenom timu u svrhu poboljšanja ljudskog zdravlja i života. Još je CICERO rekao: "Sve naše namjere i djela treba upravit u korist života". Tu nam treba dosljednost, umnost u promicanju ideje ZDRAVLJA ZA SVE, kvalitete prakse, prihvaćanje primarne zdravstvene zaštite, zdravstvenog odgoja-osobito tu kod nas, kad nam je prijeko potrebna adekvatna pronatalitetna politika i zaštita zdravlja žena, djece, obitelji. I ne zanosimo se snovima o privatizaciji. Zdravstveno jest socijalni dio svake države (uz školstvo, sudstvo, policiju), ono čini kičmu svakog sustava. I kakav je odnos prema socijalno zdravstvenoj skrbi takav je i prema nama. Gdje smo mi? Mi sestre? Na vjetrometini: Zbog nedefiniranih odnosa, arogantnih postupaka rukovoditelja, konfuzije, stresova koje donose ustanove zdravlja ostaju bez prijeko potrebnog stručnog kadra. Zdravstvena skrb gubi svoje nekoć visoko postavljene standarde, a znanje i stručnost zamjenjuje priučenosć, nonšalancija, arogantnost, umor, teški umor. Nema školovanja iz rada a medicinska znanost ide naprijed i traži sve više visokoeducirane, sposobne i pametne sestre. Poradimo svi na tome da promjene koje su oko nas i pred nama zbiju naše redove. Nemojmo biti ženski jalne, budimo muški solidarne. Borimo se za ravnopravnost, za unapređivanje zdravlja, za aktivno sudjelovanje u zajednici, za donošenje odluka, za multi-sektoralnu suradnju. Snage imamo, ciljeve imamo. Treba samo pameti i ustrajanosti da naš status, naše zvanje postavimo na mjesto koje nam pripada. Završit ću riječima IVANA PAVLA II - NEBOJTE SE - IMA NADE. A ja dodajem. Nada je riječ od samo četiri slova i ako jedno izgubiš nema nade. Ne zaboravimo - mi smo sestre a često je biti onaj koji svoje znanje, pamet, toplinu svoga srca i uma daje onima kojima je to najpotrebnije - bolesnima.

Božena Kurečić